

Sint Martinus

Parochieblad van de Oud-Katholieke parochie voor Groningen, Friesland, Drenthe en de Noordoostpolder

Jaargang 40 nr. 2

ZOMER 2014

Het parochieblad verschijnt vier keer per jaar.

nr. 1 Vasten / Pasen

nr. 2 Zomer

nr. 3 Herfst

nr. 4 Advent / Kerst

Het volgende nummer verschijnt in september. De redactie sluit op 15 augustus 2014.

Redactieadres

Witte de Withstraat 2A

9726 EC Groningen

email: redactie@groningen.okkn.nl

Abonnementen

Het parochieblad is een uitgave die kosteloos wordt verstrekt aan leden, gastleden en belangstellenden. Als u zou willen bijdragen in de kosten van het parochieblad, dan zijn giften van harte welkom op de bankrekening van de parochie, o.v.v.: bijdrage parochieblad.

Adreswijzigingen

Uw wensen aangaande adressering van dit parochieblad kunt u sturen naar onze secretaris.

Advertenties

Het parochieblad kent een brede verspreiding in de noordelijke provincies, maar ook in de rest van Nederland. Daarom is dit blad een ideale plek om op een betaalbare manier te adverteren. U kunt ook in dit blad adverteren. Neem daartoe contact op met de redactie voor de mogelijkheden en de prijzen.

Familieberichten van parochianen, gastleden en belangstellenden kunnen kosteloos worden geplaatst.

WWW

De parochie is ook te vinden op het web. Kijkt u op onze websites voor Groningen en Friesland op:

www.groningen.okkn.nl

www.friesland.okkn.nl

Bij de voorkant

Op 8 juni verhuist het Groningse deel van de parochie van Engelbert naar de verbouwde kerk in de Witte de Witstraat.

Dit nummer is een overzicht van de verbouwing en verhuizing met eerder gepubliceerde teksten van Adrie Paasen en foto's en teksten van de weblog (<http://okgroningenbouw.blogspot.nl/>) van pastoor Victor en oudere archiefbeelden.

De Oud-Katholieke Kerk is een algemeen nut beogende instelling. Giften aan de parochie zijn daarom aftrekbaar van de belasting. Kijk voor meer informatie op www.anbi.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*

ANBI

Van de pastoor..... 2
 Hoe het allemaal begon..... 3
 Nog verder terug in de tijd..... 4
 Foto's uit de oude doos..... 8
 Eerst verhuizen dan verbouwen..... 9
 Wat doe je als je een kerk verbouwt? (deel 1)..... 10
 Rondje om de kerk..... 14
 Ondertussen in de parochie..... 15
 Wat doe je als je een kerk verbouwt? (deel 2)..... 16
 Zegening van de bouwplaats..... 20
 Wat doe je als je een kerk verbouwt? (deel 3)..... 22
 Leven uit koffers..... 28
 Herinneringen uit de parochie..... 29
 Vieringen en agenda..... 30
 Dat was..... 31

Voor u ligt ons verhuisnummer. In dit nummer worden herinneringen opgehaald aan de verbouwing van ons kerkgebouw en aan vroegere plekken. Over de verbouwing, een proces dat niet altijd even gemakkelijk is geweest, maar nu kunnen we gebruik maken van een comfortabel gebouw waar we verder mogen gaan met het schrijven van de geschiedenis van onze parochie. Ik kan u nu al zeggen dat ons gebouw aantrekkingskracht heeft op mensen. Voorbijgangers en mensen die bewust naar ons gebouw komen, worden geraakt door de lichte ruimte met haar eenvoudig uitstralende opzet. Een opzet die passend is voor onze oud-katholieke wijze van het geloof beleven.

De architect, Roy van Mechelen, heeft zich laten inspireren door de eenvoud en de heldere maatverhoudingen van Dom Hans van der Laan (1904-1991). Als koster in de abdij, waar Hans van der Laan monnik was, raakte hij geïnteresseerd in de vormgeving van liturgische voorwerpen en kerkelijk meubilair. Ook zijn belangstelling voor bouwkunst werd (opnieuw) gewekt. Hij probeerde een antwoord te vinden op de vraag aan welke maatstaven de esthetiek van een gebouw moest voldoen en ontwikkelde een theorie over getalsmatige verhoudingen, waarin het plastisch getal, een driedimensionale uitwerking van de gulden snede, een centrale rol speelde. Ook onze architect wilde binnen de kaders van het bestaande gebouw en erf streven naar de juiste verhoudingen.

Nu het gebouw grotendeels is ingericht merken we de ruimtelijkheid des te meer. De kerk biedt standaard ruimte aan veertig plaatsen. Het aantal kan uitgebreid worden tot zestig. Toch kunnen we misschien wel tot honderd mensen kwijt.

De komende tijd zullen we het gebouw dan in gebruik gaan nemen. Dat betekent dat we zullen moeten wennen aan een nieuwe omgeving. We zullen het gebouw moeten gaan aanvoelen en langzaam aan zal het meer en meer ons gebouw worden. Hoe meer we dit samen doen, hoe beter dit gaat lukken. Het mag ons thuis worden en daarmee een plek die we mogen delen met anderen. Ten eerste hopen we dat onze anglicaanse zusters en broeders ook van ons gebouw gebruik willen maken en verder hebben we door de weeks enkele huurders. Ook zal de dagkapel dagelijks ruimte bieden aan mensen die een plek zoeken voor verstillend en gebed.

Ik wil via deze weg mijn dank betuigen aan aartsbisschop Joris Vercammen. Dankzij hem en het Collegiaal Bestuur hebben we deze unieke kans mogen aangrijpen. Ook ben ik zeer dankbaar voor de inzet die pastoor Wietse van der Velde toonde om ons te helpen bij dit project. Roy van Mechelen van 'Mijn Architect', ben ik ook meer dan dankbaar. Zijn inzet ging veel verder dan alleen het contract. Hij is zelfs nu nog bezig om samen met zijn vader een aantal meubels te maken. Uiteraard bedank ik ook de aannemer. De diverse werklieden hebben zich met hart en ziel ingezet voor een goed resultaat. Verder dank ik het kerkbestuur, de vrijwilligers die zich op verschillende manieren hebben ingezet en de parochianen voor hun geduld. Ook iedereen die interesse toonde en steunde wanneer het moeilijk was, wil ik bedanken.

Drie jaar van voorbereiding en uitvoering zijn nu tot een einde gekomen. Dat we mogen genieten van dit Godshuis en deze plek mogen delen met anderen.

Pastoor Victor Scheijde

Een eigen kerk

Het begint allemaal als na de kerkdienst van 13 februari 2011 bekend wordt gemaakt dat het Collegiaal Bestuur het voornemen heeft Groningen aan een eigen kerkgebouw te helpen en in verband daarmee zal proberen de voormalige kerk van de Katholiek Apostolen aan de Witte de Withstraat aan te kopen. De mededeling wordt door de kerkgangers met applaus begroet, want hoe gehecht we ook zijn aan het kerkje in Engelbert, we beseffen allemaal dat het voor de toekomst van de parochie beter is over een eigen kerk in de stad te beschikken.

Op 31 maart 2011 is er goed nieuws: er is een overeenkomst tot stand gekomen over de kerk in Groningen. Binnenkort zal er een actie op touw gezet worden waarbij de hele landelijke kerk betrokken wordt: het opzetten van een obligatielening ten behoeve van drie kerken in Eindhoven, Twente en Groningen. "Hoe kijken we hier tegenaan?" vraagt de secretaris in de parochiebrief, "Zou u mee willen doen? Reacties graag bij de secretaris."

Zijn die reacties er gekomen? We weten het niet, maar we vrezen het ergste. Als het om geld gaat, stellen we ons liever wat afwachtend op. Dat neemt niet weg dat het proces verder gaat. Op 21 april 2011 wordt de koop gesloten.

*Van
morg
en
plaat
ste
aarts
bissc
hop
Joris
met*

een ferme haal zijn handtekening op de transportacte voor een kerk met bovenwoning aan de Witte de Withstraat 2 te Groningen. De koop van het pand van de Katholiek Apostolische Gemeente door de Oud-Katholieke Kerk van Nederland was daarmee een feit.

De Katholiek Apostolische Gemeente gebruikte het pand al enige tijd niet meer en zag uit naar een passende bestemming; verkoop aan broeders in het geloof verdiende de voorkeur en men ging dan ook akkoord met een zeer schappelijke prijs. De komende maanden zullen nu besteed worden aan de renovatie van de bovenwoning om deze gereed te maken voor bewoning door het gezin van de pastoraal werker Victor Scheijde. De parochie Groningen heeft nu een eigen huis en kan in de stad beginnen met de uitbouw van de gemeente.

(www.okkn.nl 21-04-2011)

De voorgeschiedenis

De oud-katholieke aanwezigheid in het noorden is niet begonnen met de parochie Groningen. Al in de achttiende eeuw bevond zich in de Friese hoofdstad Leeuwarden een oud-katholieke parochie of, zoals zij toen genoemd werd, een parochie van de oud-bisschoppelijke Cleresie.

Wanneer de voorgeschiedenis van de Oud-Katholieke Parochie van de Heilige Martinus begonnen is, is niet na te gaan. Wel staat vast dat er al voor de Tweede Wereldoorlog misvieringen bij parochianen aan huis gehouden werden. Frans de Winter uit Den Haag herinnert zich dat pastoor J. van den Oord daarvoor bij hen aan huis kwam. Na de mis gaf hij catechese en de volgende dag legde hij huisbezoeken af. Vermoedelijk is er aan deze activiteiten tijdens de oorlog een einde gekomen, maar enkele jaren na de Tweede Wereldoorlog werd de draad weer opgepakt. Oud-katholieken die in Groningen woonden kregen pastorale verzorging van verschillende pastoors: achtereenvolgens pastoor Bakker, pastoor Van Kleef en pastoor Horstman. Pastoor van Kleef verzorgde misvieringen voor de Katholiek-Apostolische Kerk in Groningen, omdat deze gemeente geen priesters meer had. Bij deze diensten werden oud-katholieken uitgenodigd.

In het begin van de jaren zeventig werden er op onregelmatige tijden oud-katholieke diensten gehouden in een zolderkapel in een groot herenhuis aan de Radesingel. Als pastoor Horstman dienst deed, bewoog hij zich heen en weer tussen tafel en harmonium. Later kwam er een "echte" organist; in diensten met andere pastoors werd a capella gezongen, waarbij een blokfluit de toon aangaf. Na de dienst werd er wel eens koffie gedronken in een restaurant, maar van een regelmatig

kerkelijk leven was geen sprake.

De Merwedestraat

Er ontstond behoefte aan een vaste plek. Die werd gevonden in de Merwedestraat, in het klooster Mariënholm van de Zusters van Onze Lieve Vrouwe van Amersfoort, waar we vanaf 1974 tot 1994 gebruik maakten van de kapel. In het begin werd Groningen bediend door pastoor Eman uit Den Helder. Hij kwam één keer in de maand een weekend, deed huisbezoeken, ging voor in een dienst en gaf catechese na de dienst.

Naast de maandelijkse diensten waren er diensten op hoogtijdagen, meestal op de tweede feestdag, zodat de pastoor op de eerste dag in zijn parochie kon voorgaan. Er waren ook andere hoogtepunten: in 1975 werd er in de kapel in de Merwedestraat voor het eerst een kind gedoopt door een oud-katholieke pastoor. In diezelfde tijd werd een groepje jongeren in de tienerleeftijd aangenomen. Enkele jaren later vonden er twee wijdingen plaats: de parochiaan Bas Koyck, geschiedenisleraar in Groningen, die in het verleden theologie gestudeerd had, werd in 1978 eerst tot subdiaken en vervolgens tot diaken gewijd. In hetzelfde jaar werd hij benoemd tot pastoraal medewerker van de parochie. In die functie bracht hij veel huisbezoeken en bezoeken aan zieken.

Aannemen en wijdingen betekenden ook steeds een bezoek van de aartsbisschop, Mgr. Marinus Kok. Met hem en met zijn vrouw kreeg Groningen een bijzondere band, die versterkt werd toen hij in 1977 de statie tot parochie verhiel en zelf pastoor van de jonge parochie werd. In 1981 ging Mgr. Kok met emeritaat. Hij ging in Donkerbroek wonen, niet ver van Groningen en werd deservitor van de parochie. Monseigneur en mevrouw Kok bleven na het neerleggen van het pastoraat als meelevende parochianen aanwezig in de parochie tot hun verhuizing naar Doorn in 1996.

Als opvolger van Mgr. Kok trad pastoor Wietse van der Velde aan. Net als pastoor Eman was hij pastoor op afstand: zijn hoofdparochie was Amersfoort, maar dat nadeel werd gecompenseerd doordat de moeder van de pastoor in het Groningse woonde. Dat betekende dat hij toch al vaak in het noorden kwam en onderdak had, als hij een paar dagen voor de parochie wilde werken. Net als monseigneur Kok wist hij een goede band met de parochie op te bouwen.

Het was een goede tijd, in de Merwedestraat. Er woonden in de beginperiode nog zeven oudere zusters in het klooster. Het was een warme plek. De zusters waren gastvrij, vriendelijk, dienstvaardig. Ze leefden met ons mee. Als de kerkdienst afgelopen was, stond de koffie klaar in de huiskamer van de zusters. De zusters trokken zich dan terug in een klein kamertje. Op Palmzondag en Sint Maarten wachtten ze op de kinderen, die hun lampions en palmpaasstokken kwamen laten zien, voor de zusters zongen en als beloning snoep in ontvangst mochten nemen.

Geleidelijk aan probeerde het kerkbestuur ook een soort parochieleven buiten de

diensten te ontwikkelen. Dat viel niet mee. Veel parochianen woonden op grote afstand en vonden één, later twee keer in de maand naar Groningen komen wel genoeg. Toch werden er gespreksavonden georganiseerd. Pastoor Van der Velde hield op zaterdag catechese in het ouderlijk huis van enkele catechisanten, de andere kinderen werden door hun ouders gebracht. Zelfs werden er catecheseweekends georganiseerd op een boerderij, die aan de ouders van een parochiaan toebehoorde. Daarbij waren ook jongeren uit de parochie Amersfoort aanwezig. Ook ontstond er een traditie van parochie-uitstapjes en uitwisselingen met andere parochies. Zo werden er een aantal keren gecombineerde parochiedagen gehouden met de statie Twente en de parochie Münster in Duitsland. Eén keer bracht een kleine groep Groninger parochianen zelfs een bezoek aan Nordstrand.

Verder waren er de adventsmiddagen. Aanvankelijk werd daarvoor een aparte middag gebruikt, die afgesloten werd met een vesperdienst. Later werd de adventsviering gekoppeld aan de kerkdienst. De kinderen hadden een belangrijk aandeel in het programma. De zusters vierden met ons mee. De schuifdeuren tussen de huiskamer en de eetkamer van de zusters werden voor die gelegenheid opengezet en zo ontstond een

mooie ruimte voor de viering en de maaltijd.

De Mamréhoeve

Maar het zwaard van Damocles hing boven ons hoofd: de zusters werden ouder. Er waren er nog vijf over toen het moederklooster het lang gevreesde besluit nam: het klooster werd gesloten en dat betekende dat de parochie moest uitzien naar een ander onderdak. Dat werd de rooms-katholieke Mamréhoeve, gelegen in de Groningse wijk Beijum, waar ook rooms-katholieke diensten van de Walfriedparochie gehouden werden. Een nadeel was dat de kerk buiten de stad lag. Maar er waren ook positieve kanten: zo mochten we een bordje naast de deur ophangen en stond de deur van de kerk open voor de dienst, in tegenstelling tot de deur in de Merwedestraat, waar aangebeeld moest worden. Onze diensten werden een aantal jaren bezocht door in de wijk wonende Antillianen, die na verloop van tijd toch weer weg bleven.

De parochie verloor in die tijd meer dan haar onderdak. In 1995 nam pastoor Van der Velde afscheid. De jaren daarvoor was hij al minder in de parochie aanwezig geweest vanwege zijn aanstelling tot pastoor van de Paradijsparochie in Rotterdam. Er kwam assistentie voor Groningen in de persoon van pastoor J.N. van Ditmarsch, die samen met Van der Velde met grote voortvarendheid de parochie door deze periode heenloodste. Pastoor Van der Velde werd opgevolgd door pastoor Wijker, eveneens pastoor in Amersfoort. Pastoor Wijker vervulde zijn dienst aan de parochie trouw, was bij de parochianen in nood en dood, wist zelfs nog gespreksavonden te organiseren en de samenwerking met de rooms-katholieke Walfriedparochie te intensiveren, maar gaandeweg werd het steeds duidelijker dat het een bijna onmogelijke taak is een parochie van zo'n grote afstand te

bedienen. Groot was dan ook de vreugde in de parochie toen bekend werd dat een kersverse oud-katholieke pastoor zich in Groningen ging vestigen in de persoon van Annemieke Duurkoop. Haar diakenwijding in de Lutherse kerk in Groningen en haar priesterwijding in Utrecht, beide in 2003, waren weer reden voor feest.

Het daklozencentrum

Maar intussen pakten zich ook weer donkere wolken boven onze hoofden

samen. Het rooms-katholieke bisdom Groningen besloot de Walfriedparochie samen te voegen met een naburige parochie. De Mamréhoeve werd afgestoten. Het zoeken naar een nieuw onderdak, bij voorkeur in de binnenstad, verliep niet erg voorspoedig. Uiteindelijk vonden we zeer toepasselijk onderdak in het daklozencentrum aan de Spilsluizen waar we op 28 september 2003 voor het eerst de eucharistie vierden.

Het werd een beetje afzien. In de gang hing een ongezellige, rommelige sfeer. De waarschuwingen voor de schoonmakers op de toiletten tegen injectiespuiten beklemden. Er was een goede ruimte om koffie te drinken, maar het zaaltje waar de kerkdiensten gehouden werden was veel te klein. Maar we maakten er het beste van. Een groep parochianen spande zich in om de ruimte sfeervol aan te kleden.

Dezelfde mensen die geholpen hadden de pastorie op te knappen, die aangekocht was voor de pastoor en haar echtgenoot. De pastorie betekende een veel te zware last voor een kleine, arme parochie. We waren dan ook dankbaar toen de parochie Den Haag, waar onze de voormalige pastoor van Groningen Wietse van der Velde werkte, zich bereid toonde de pastorie over te nemen en voortaan als "huisbaas" te fungeren.

Engelbert

Het werd steeds duidelijker dat het

daklozen centrum geen blijvende oplossing was, dus ging het kerkbestuur opnieuw op zoek. Het loslaten van het principe in de binnenstad te blijven maakte het mogelijk een beter onderdak te vinden: het dertiende-eeuwse kerkje in Engelbert, dat wij huren van de Stichting Oude Groninger Kerken. Onze oud-pastoor Van der Velde ging samen met onze pastoor Annemieke Duurkoop voor, toen wij de kerk op 30 januari 2005 in gebruik namen.

De parochie was thuis gekomen.

Maar dat betekent niet dat zij zich in alle rust binnen de muren van de kerk opsluit. Pastoor Duurkoop heeft naast haar reguliere aanstelling van 30% nog een aanstelling van 20% op projectbasis. De opdracht is te zorgen voor uitbreiding. Het oog van pastoor en kerkbestuur viel al spoedig op Friesland. Op 10 september 2005 keerde God terug in Jorwerd, zoals sommige kranten berichtten. In werkelijkheid was Hij natuurlijk nooit weggeweest en was ook de kerk present gebleven: er werden regelmatig kerkdiensten gehouden in de hervormde kerk, waar nu voor het eerst een oud-katholieke dienst gehouden werd. Sindsdien vinden er regelmatig diensten plaats in Friesland. Enkele trouwe bezoekers van de diensten in Jorwerd hebben ook de weg naar Engelbert gevonden.

Adrie Paasen

Foto's uit de oude doos

Met dank aan Pieter van Hes

De pastorie

Het gebouw is oud, gedateerd en verwaarloosd. Een grondige opknapbeurt is nodig. Parochianen geven de wens te kennen betrokken te worden bij het denken over de inrichting van de kerk. Er wordt gelegenheid geboden de kerk te bezichtigen. Maar eerst is de verbouwing van de boven de kerk gelegen pastorie aan de beurt. Het is een gigantische klus en met het oog op de scholen van de kinderen wil het gezin Scheijde-Albers graag voor het begin van het nieuwe schooljaar over zijn. Maandenlang wordt er hard aan de pastorie gewerkt. Van achter de schrootjeswanden komt een prachtige woning te voorschijn. Begin september 2012 verhuist het gezin, maar de verbouwing is nog lang niet klaar: voorlopig lijkt het meer op kamperen dan op wonen.

De zomer ligt dan alweer achter ons. Veel parochianen zijn in hun privé roeiboortjes in alle richtingen uitgevaren, maar in september richt de belangstelling zich weer volop op de gemeenschappelijke vaart.

Adrie Paasen

Wat doe je als je een kerk verbouwt? (deel 1)

5 maart 2013

Het lijkt nog rustig

Het lijkt nog rustig op het gebied van de verbouwing van ons kerkje in Groningen. Ondertussen wordt er achter de schermen hard gewerkt door de architect. De ideeën hoe alles uit te voeren vorderen en beloven veel goeds. Ondertussen is er bij de gemeente een aanvraag ingediend voor het wijzigen van het bestemmingsplan en is een constructeur aangetrokken om alles door te rekenen. Ik hoop snel wat te kunnen laten zien van de architect.

Ondertussen kunnen we ons eens klaar maken voor de dingen die we zelf kunnen doen als parochie.

13 maart 2013

Tegenslag

Het voelde als een kleine tegenslag. De gemeente leek de noodzaak van de uitbreiding niet in te zien en was de mening toegedaan dat het achtergebied als 'open ruimte' een kwalitatieve toegevoegde waarde zou hebben voor de stad. De architect heeft nu de opdracht om de gemeente te overtuigen van de verbetering van de kwaliteit van het achtergebied, maar ook van de noodzaak van deze uitbreiding. Want laten we eerlijk zijn. Willen we naar het toilet in een koud, vies, nat en onverlicht hokje en koffie drinken in weer en wind buiten? Hoe willen we onze parochie het comfort bieden en tevens ons gebouw beschikbaar maken voor de omgeving, wanneer we het gebouw niet kunnen verbeteren.

7 mei 2013

De klokken luiden!

Zo langzamerhand begint het proces vorm te krijgen. We zijn nu bezig met het inplannen van de zaken. We kunnen in ieder geval met elkaar vanaf juni al heel wat werk verzetten. In het kerkgebouw moet nodig opgeruimd worden voordat we ook maar iets kunnen doen. Dan kunnen we een aantal onderdelen gaan slopen, zoals de oude orgelgalerij, het tochtportaal, de gang en de schuurtjes achter het gebouw.

De tegenslag van het bericht van de gemeente viel mee. We kunnen verder nu er enkele afspraken met de gemeente zijn gemaakt.

Laten we met z'n allen zo snel mogelijk beginnen.

Ik bid tot God dat Hij het goed met ons voor heeft en dat we als parochie een veilig en prettig thuis mogen betrekken, van waaruit wij onze weg mogen voortzetten die Christus met ons voor heeft. Ik dank God ook dat het allemaal niet vanzelfsprekend is, want alleen zo kunnen we ervaren hoe graag we iets willen. In vertrouwen dat Hij weet wat goed voor ons is.

15 juni 2013

Klusdag

Een heerlijk zonnetje, vol frisse moed, kunnen koffie en een chocoladetaart. De ingrediënten die we klaar hadden staan voor een stevige klusdag.

Hilda, Cees en Henk kwamen om de boel aan kant te krijgen. Allereerst zorgden we er voor dat het grofvuil dat er stond in de wagen van Cees en Hilda kon, daarna werd het tijd om de vloerbedekking los te trekken. In ongeveer anderhalf uur was de kerk leeg en de wagen van Cees en Hilda volledig gevuld.

Daarna gingen we op pad naar de vuilstort. Bij terugkomst bij de kerk had Hilda niet stilgezeten. Er was nog iemand afgekomen op de advertentie op Marktplaats en die kocht nog een kerkbank. Mooi. Nu konden we de laatste stap zetten: de banken sorteren. Vier banken moesten we apart houden om te hergebruiken in de kerk. De architect had er wel een leuk idee voor. Verder moesten we een bank klaarzetten voor de kopers van het Katholiek Apostolisch museum. De overgebleven banken hebben inmiddels ook een bestemming.

14 juni 2013

Er gebeurt van alles!

Er is veel, heel veel wat tegelijk loopt nu. We willen dan ook zo snel mogelijk resultaat zien.

Vrijwilligers hebben al enorm goed orde op zaken gesteld in het kerkgebouw. Ook zijn er nog wat spullen verkocht.

Woensdag hebben Marijn en ik nog gesproken met de achterburen die helemaal enthousiast waren over de plannen. Dat is belangrijk, want hun conifeer hebben we liever weg en ook onze schuur die aan hun tuin grenst. Ze zien de huidige lelijke muur dan ook graag wijken, voor een mooie houtachtige wand en een sedum dak. Dat scheelt dus alweer.

Wat ook mooi is, is dat de architect inmiddels de eerste bouwkundige tekeningen heeft laten zien. Het geeft een eerste indruk van de ruimte die we gaan krijgen. We hebben in de kerkbestuursvergadering hier al druk over gediscussieerd en gekeken of er dingen waren die missen.

Ook zijn de aannemers van de planning en de eerste voorlopige tekeningen voorzien.

26 juni 2013

De diepte in

Hoe kun je achter het kerkgebouw de draagkracht van de grond bepalen voor het parochiezaaltje. Dat was de vraag waar de architect en de constructeur mee zaten. Normaal gebeurt zoiets namelijk met een enorme wagen die ergens wordt neergezet, maar ja. Dat past niet door een gangetje van 86cm breed.

Gelukkig wist het bedrijf dat de sondering moest maken wel raad daarmee. Een klein apparaat op , dat door een deur past.

Langzaam reed het apparaat naar zijn plek. Passen en meten, want die smalle gang, daar moest hij wel doorheen gaan. Precisiewerk tot op de millimeter. Een beetje heen en weer schuiven en uiteindelijk vond de machine zijn weg. Dan wordt alles uitgepakt en uitgeschoven.

De machine moest verankerd worden in de grond om de krachten aan te kunnen. Centimeter voor centimeter werd de meetstaaf de grond in gedrukt. Het eerste stuk werd al meteen verstoord door puin dat in de grond lag. Verder drukkend zie je de meters langzaam voorbijgaan op het schermje van de computer. Je moet wel geduld hebben voor dit monnikenwerk hoor!

Op zo'n 11,5m diepte zie je de grafiek uitslaan. De machine begint te schudden en wordt opgetild. Alles moet er bijgezet worden om verder te drukken. Dat ziet er stevig uit, maar natuurlijk moet er nog even verder worden geprikt. Zo'n 20m diep wordt er geprikt, dan zijn er voldoende gegevens.

Langzaam wordt de meetstaaf weer eruit gehaald en schoongemaakt. Verbogen stangen worden vervangen en de klei wordt er afgeveegd. Nog even met een apparaat de hoogte ten opzichte van N.A.P. bepalen en dan kan alles weer worden ingepakt.

Terug door het gangetje naar buiten gaat nu een stuk makkelijker. Een mooi stukje techniek! Nu maar afwachten wat de constructeur voor een fundering moet bedenken.

16 september 2013

Aannemer bekend

Het is alweer een lange tijd geleden dat ik hier wat te melden had. Toch heeft het werk niet stil gelegen. Immers, inmiddels is bekend met welke aannemer we verder gaan. Een aantal aannemers heeft het ons erg zwaar gemaakt. Zeer interessante offertes kregen we binnen, waarbij we zeer gedetailleerd moesten kijken of ze goed te vergelijken waren. Het waren zeer enthousiaste deelnemers die we elk afzonderlijk het werk graag hadden gegund. Ze lieten zich echt van een zeer goede kant zien. Samen met de architect heb ik een dag besteed om de offertes te vergelijken en na te rekenen. Daarna moesten we toestemming verkrijgen van het bisschoppelijk bureau in Amersfoort om de opdracht te bevestigen. Dat laatste laat nog even op zich wachten, maar we weten wel dat we met de gebroeders Benus uit Musselkanaal verder gaan.

Dit bedrijf is inmiddels een bekende van de parochie. Zij hebben namelijk ook de pastorie gerenoveerd, waar we nog steeds tevreden over zijn. We hebben er dus vertrouwen in dat de verbouwing van de kerk bij hun in goede handen is.

Hopelijk horen we binnenkort het eerste geruststellende lawaai dat bij een bouwplaats hoort. Het wordt tijd dat we ook gaan denken over een viering waarin we de bouwplaats gaan zegenen. Een bijzondere gebeurtenis die we niet vaak meemaken in onze kerk!

25 september 2013

Klokgelui en witte rook

Zojuist is uit Amersfoort de volmacht gekomen om de aannemer aan het werk te zetten. Laat de klokken luiden! We gaan beginnen!

10 oktober 2013

Bouw van de kerk is gestart

Vandaag is het dan zover. De verbouwing en renovatie van ons kerkgebouw aan de Witte de Withstraat in Groningen is opgestart.

Nee, geen sloophamers, geen timmerlieden en ander technisch personeel dat lawaai maakt om het begin hoorbaar en tastbaar te maken. Niks van dat alles.

Het werd gedaan allereerst door het ondertekenen van het contract door de aannemer en mijzelf als bouwpastoor, onder toezien oog van architect Roy van Mechelen van Mijn Architect en secretaris Ab Mollema namens het kerbestuur. We hebben er vertrouwen in dat we het werk samen tot een mooi einde brengen om zo in het voorjaar in ons kerkgebouw te mogen trekken.

Na het tekenen van het contract gingen we over tot de eerste bouwvergadering, welke we de komende tijd elke drie weken op donderdag zullen houden en wanneer nodig extra. Ondertussen gaat er van alles door, zo zullen we volgende week in een werkgroep samen met pastoor Wietse van der Velde gaan praten over hoe het interieur in het gekozen plan vorm gaat krijgen.

In de zestiger jaren werden de (weinig) Oud-Katholieken in het noorden des lands sporadisch bezocht door pastoor Th. Bakker uit Utrecht.

Naarmate het aantal toenam, doordat geloofsgenoten uit het westen des lands zich in het noorden, voornamelijk in Groningen, vestigden, kwam de wens naar voren alhier kerkdiensten te houden. Zo kwamen we terecht in het kerkgebouw van de Katholiek-Apostolischen aan de Witte de Withstraat te Groningen.(!) De diensten, die eenmaal per maand gehouden werden, samen met een groep Katholiek-Apostolischen, die hiervoor met een autobus uit Scheemda kwamen, werden geleid door Mgr. Van Kleef.

Daarna kregen we de gelegenheid om gebruik te maken van de kapel in het klooster van de zusters van Amersfoort, genaamd Marienholm, aan de Merwedestraat te Groningen. Hier hebben we een buitengewoon goede tijd gehad. Onze "pastoor" was inmiddels Mgr. Kok, die zich na zijn eremitaat met zijn vrouw in Donkerbroek had gevestigd. Ook hadden we daarbij een diaken, namelijk Bas Koyck, die veel voor ons betekend heeft. Voor velen was hij een "steunpilaar" en een "luisterend oor". Groot was het verdriet toen Bas ernstig ziek werd en kwam te overlijden.

Mgr. Kok werd opgevolgd door pastoor Wietse v.d. Velde, zelf een "noorderling".

De zorg van de zusters was enorm. Ze deden werkelijk alles om het ons naar de zin te maken. Na de dienst stond de koffie al klaar en koffiedrinken in de gezellige huiskamer van de zusters droeg zeker bij tot saamhorigheid.

Helaas nam het aantal zusters snel af en

tenslotte was het niet meer rendabel om het gebouw te handhaven. De overgebleven zusters werden overgeplaatst naar o.a. Bussum en Amersfoort en wij moesten naar een nieuw onderkomen omzien. We hebben daarna een tijdje gebruik gemaakt van een R.K. Kerk in Beyum, Groningen. Maar toen deze kerk, door het teruglopen van het ledental, moest worden verkocht, moesten we weer verhuizen.

Zo kwamen wij voor de parochianen uit Groningen in Engelbert en voor de parochianen uit Friesland in Jorwert terecht.

Vanuit Jorwert zijn we kortgeleden naar Leeuwarden verhuisd, we mogen daar gebruik maken van de Lutherse Kerk.

Binnenkort hebben de parochianen uit Groningen weer een eigen kerkgebouw, namelijk het gebouw aan de Witte de Witstraat, waardoor het kringetje rond is

Mieke van Beem-Bergers

Elke periode van de kerkgeschiedenis drukte haar stempel op de bouw en inrichting van een kerk. Zo kregen we nu de kans om de kerk in te richten naar de huidige tijd. Aartsbisshop Joris Vercammen daagde de parochie en de pastoor uit om met andere ogen naar liturgie en inrichting te kijken. Een inrichting die op natuurlijke wijze uitstraling geeft aan gemeenschap. Wat betekent het om je om het altaar te verzamelen om op die manier samen de eucharistie te vieren? De priester gaat dan wel voor in de eucharistie, maar deze doet dat niet alleen. Eucharistie vier je als gemeenschap, niet als individu. Dat geeft een nieuwe dimensie aan het omgaan met de plaats van de verschillende objecten in de ruimte.

Om te beginnen een altaar midden in de gemeenschap. Een belangrijk object. Het symboliseert tenslotte Christus zelf. Het moet geen balie zijn waarvandaan de uitgifte komt, maar een kubusvormig blok zodat alle kanten gelijk zijn, geen duidelijke voorkant, achterkant en zijkant. Op één lijn met het altaar komt het woord tot ons vanuit het oosten. Vanaf de ambo (lezenaar) die ook een eigen plaats heeft in de gemeenschap. De vormgeving is zodanig dat er een balans is tussen woorddienst en dienst van de tafel, maar waarbij beide objecten ook hun eigenheid hebben. Nabij de ingang van de kerk komt een doopvont. Als mens kom je immers door de doop de kerk binnen. Dat symboliseren we ook met het wijwaterbakje dat je doorgaans in een katholieke kerk vindt.

Ook komt er een dagkapel, zodat overdag mensen binnen kunnen komen om even de stilte te zoeken en een kaarsje te branden.

Wennen

Het is heel begrijpelijk dat al deze liturgische veranderingen niet bij ieder gemakkelijk vallen. Het is dan ook geen gemakkelijke opgave om het anders denken over liturgie en inrichting over te brengen op pastoor, kerkbestuur en parochianen. Waarom al die veranderingen? Was het dan niet goed? Een aantal momenten is ervoor nodig om zover te komen dat we het wel willen proberen. Er is ook veel over gepraat en geschreven. Daar was ook ruimte voor. Maar bovenal werd er positief meegedacht en gewerkt. Een ad-hoc commissie bestaande uit lector, misdienaar, cantor, organist, pastoor en een kerkmeester en aangevuld met pastoor Wietse van der Velde van de landelijke commissie voor liturgie ronden dat proces af tot en met de verhuizing met Pinksteren.

Verder wordt er door een kunstenaar gewerkt aan een ontwerp voor altaar, ambo en doopvont. Een spannend gebeuren en we zijn dan ook erg benieuwd wat de ideeën zijn en hoe die ontvangen worden in de parochie. Zolang het altaar er nog niet is doen we het met een tijdelijk altaar wat ons kan doen wennen.

Pastoor Victor Scheijde

Wat doe je als je een kerk verbouwt? (deel 2)

22 november 2013

De beuk erin!

Donderdag 14 november was het zover. Een grote container werd gebracht en twee slopers kwamen de te verwijderen delen van het gebouw slopen. Het eerste deel leek ook heel gemakkelijk te gaan.

Toch bleek de berging zich niet zo gemakkelijk gewonnen te geven. Nadat dak en muren gesloopt waren was de betonvloer aan de beurt.

De pneumatische hamer werd ijverig ingezet, maar al heel snel liep deze vast in het beton dat zeewaterbestendig leek, zo sterk! Enkele dagen van hakken en breken en ruimen volgden en met wat hulp van zwaarder materieel gaf de oude betonvloer zich gewonnen.

Nu alles weg is, krijgen we een eerste indruk van de afmetingen van onze parochiekamer en ik moet zeggen, dat valt mij niet erg tegen.

Komende dinsdag zullen de stalen buispalen worden aangebracht, zodat het zaaltje een stevig fundament krijgt.

3 december 2013

Het fundament (I)

Inmiddels wordt er druk gegraven in de prut. Vorige week zijn de heipalen geplaatst en is het nu tijd om de blubber weg te graven om daar de fundering en de vloer van het parochiezaaltje aan te brengen. Het was nog een hele toestand om te kunnen heien, omdat de heimachine niet gemakkelijk vaste grond vond om zelf op te staan.

Vorige week hebben we trouwens ook lopen schuiven met stoelen en dozen. Van dozen hebben we een altaar geknutseld en kijk op het geheel. Dat werkt toch echt beter dan op een stukje papier hebben we gemerkt. Nu langzamerhand toewerken naar de zegening van de bouwplaats op 22 december.

13 december 2013

Het fundament (2)

Nadat ik als bouwpastoor / opzichter van de Oud-Katholieke kerk de wapening had gekeurd en enkele zaken had laten verbeteren ging het licht op groen voor het storten van de betonnen fundering met vloer.

Dat betekende groot materieel en dan komt het kleine kind weer in je naar boven, wanneer je al die indrukwekkende wagens ziet komen. Herinneringen aan toen ik zelf nog werkte in de bouw en met name herinneringen aan mijn stage op de bouwplaats waar ik meehielp met beton storten.

18 december 2013

Zand afgraven

Nee, geen archeologische opgraving, maar een heuse kleiafgraving. Een onaangename verrassing toen de verhoging werd weggehaald om een lagere vloer aan te kunnen brengen. Tien kuub zware Groningse klei moest worden afgegraven om de nieuwe vloer te kunnen plaatsen. Een hel.... nee, een hemels werkje. Met man en macht werden de kruiwagens gedurende twee dagen heen en weer gereden. Een grote besparing op de begroting. We hebben dan geen pot met munten gevonden, maar wel welvaarsaamhorigheid mogen ervaren.

Zegening van de bouwplaats

Aartsbisschop Vercammen was op zondag 22 december te gast in Groningen, waar druk gewerkt wordt aan de verbouw van het kerkgebouw en de aanbouw van nevenruimten van de Oud-Katholieke parochie. Tijdens een eenvoudige dienst werd de bouwplaats ingezegend en werd een "eerste steen" ingemetseld. Een loden koker met oorkonde heeft later nog een plek in de muur gekregen.

Het is voor het eerst sinds tientallen jaren dat de Oud-Katholieke parochie Groningen nu echt zicht krijgt op een eigen kerkgebouw, men hoopt in maart volgend jaar zover te zijn dat de eerste dienst gehouden kan worden in de vernieuwde kerk. Een mooi perspectief voor Groningen.

(www.okkn.nl 24-12-2013)

Wat doe je als je een kerk verbouwt? (deel 3)

14 januari 2014

Hoogste punt bereikt!

Vandaag is het hoogste punt bereikt van de bouw van de Oud-Katholieke kerk in Groningen. Weer een indrukwekkende gebeurtenis waar mooi materieel aan te pas kwam. Vanochtend tegen 7.00u kwam er een enorme hijskraan van Mammoet aan. Hij paste ook maar net in de straat.

Om 10.20u is het dan zover. Het hoogste punt is bereikt en we hangen de Sint Martinus vlag uit. Vervolgens kunnen de harde werkers genieten van gebak. Aan het einde van de dag staan alle wanden en kunnen de laatste dingen op hun plaats worden gezet. Tijd om aan het dak te beginnen.

Als je nu binnen bent, krijg je een aardige indruk van hoe het wordt. Ook merk je dat het klimaat al aangenamer wordt, door de goede isolerende werking van de wanden. Eind van deze week verwachten we dat het dak dicht is.

24 februari 2014

Steeds meer vorm

Van boven kun je goed de contouren zien van het gebouw. Het zwarte dak wordt binnenkort omgetoverd tot een mooi groen sedum dak. Via de gang naast het gebouw, kom je overdekt het parochiezaaltje binnen. In de sacristie wordt hard gewerkt aan de aansluitingen voor de vloerverwarming.

Er is al heel wat gebeurd. Inmiddels staat de wand tussen kerk en dagkapel, die gepantserd is tegen inbraak. Grote stalen platen zorgen voor de nodige stevigheid. Verder werd er heel wat voorbereid om op tijd klaar te zijn met alles voordat er schelpen komen. Schelpen zult u denken? Jazeker, we krijgen schelpen onder de vloer. Tegen vocht en voor thermische isolatie. Dit bijzondere natuurproduct schijnt houten vloeren kurkdroog te maken, ook al staat er geregeld water in de kruipruimte.

11 maart 2014

Vorderingen

Onze oud-katholieke kerk in Groningen vordert steeds meer. Het gaat ook heel snel nu. Elke dag zien we wel wat nieuws. Ook kom je elke dag weer nieuwe mensen tegen die uitermate geïnteresseerd zijn in wat we doen. Zo kwam vanochtend de EO nog filmen voor hun programma Geloven op 2. Maar ook mensen die erg benieuwd zijn naar deze bijzondere plek van geloof. Verder is vandaag onze pantry bij Ikea besteld, welke morgen al wordt geleverd!

12 maart 2014

Afwerking

Er wordt hard gewerkt aan de afwerking. In het parochiezaaltje zijn ze bezig met de isolatie en het plafond. Je merkt al dat de ruimte mooi rustig is, nu het er niet meer tocht. Waar gehakt wordt vallen spaanders. Toch is het elke dag weer keurig netjes na het werk.

Buiten is onze nieuwe zij-ingang goed zichtbaar. Daar komt nog een mooie houten afwerking tegen de oude muren en rondom het kozijn. Een buurvrouw riep ons al toe dat ze het heel erg mooi vond worden. Een hele verbetering.

14 maart 2014

Warme voeten

Vandaag weer een heleboel gebeurd. Dat is wel fijn om te zien, want met wat bouwkundige tegenslagen zakt de moed je soms in de schoenen. Betonrot in het bestaande dak van de kerk geeft wat (financiële) zorgen en uitstel van de oplevering.

In het parochiezaaltje is het dak geïsoleerd en met onderplaten afgewerkt. Daarop komt een mooie houten afwerking van Plexwood wat ook op de achterwand komt. Uiteindelijk is het zover. De vloerverwarming in het parochiezaaltje staat aan! Al met al krijgen we weer warme voeten.

Schilderen

28 maart 2014

Er wordt druk gewerkt in het parochiezaaltje. Timmerlieden, installateurs, schilders en vloerenleggers. Alles loopt door elkaar. Snel nog even wat latjes verwijderen of juist aanbrengen voordat de schilder er overheen moet.

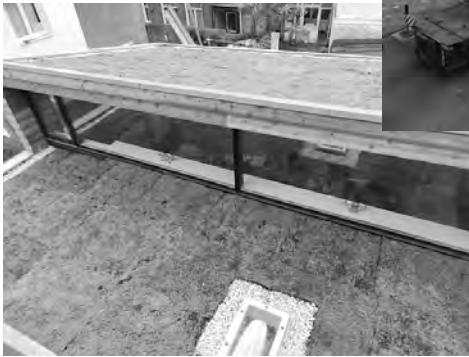
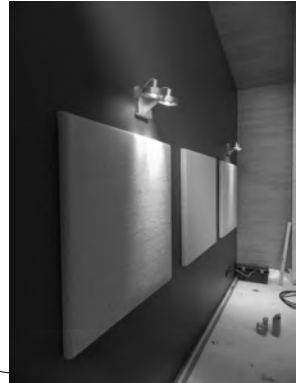
Het is een heel gebeuren met zeer veel overleg over de laatste zaken. Soms best zwaar en er is weinig tijd om aan je rust te komen. Maar goed, het resultaat mag er dan straks ook zijn, daar heb ik alle vertrouwen in.

1 april 2014

Wollige weelde

De afwerking zorgt telkens weer voor verrassingen. Zo werden vandaag panelen van schapenwol opgehangen. Een mooie onderbreking op de donkere wand. De parochiezaal heeft een mooie, strakke en toch ook warme uitstraling. De combinatie van Plexwood met de warmgrijze achtergrond en de lichtbruine tapijttegels zorgt daarvoor. Het bestaande gedeelte wordt door de witte kleur duidelijk onderscheiden van de nieuwbouw.

15 april 2014

Groen dak en koffie

Zon, regen, wind. Ze hadden het allemaal toen ze het groendak gingen aanleggen op de sacristie, gang en parochiezaal. Eerst wordt een drainagelaag op het dak aangebracht, daarna worden met een grotheijskraan zakken substraat naar het dak gebracht. En dan begint het groendak gestalte te krijgen. Heerlijk nu voor de vogeltjes om in te wroeten. Ik hoop echter wel dat ze het niet teveel doen.

Ondertussen gaat het in de kerk weer verder. De betonrot is hersteld en het is nu klaar voor het spackwerk. Ondertussen hebben de voorzitter en de pastoor zich op de keuken gestort. Kastjes stellen, kraan aansluiten, apparaten. Inmiddels is alle apparatuur aangesloten. We kunnen dus koffie zetten!

9 mei 2014

Opgeleverd!

Eerder deze week hebben we de parochiezaal uitgeprobeerd met de vergadering van het kerkbestuur. Donderdag is het kerkgebouw opgeleverd.

Het is mooi geworden, hoewel de aannemer nog wel een en ander zal moeten bijwerken. Het was wel erg vervelend weer om op te leveren. Maar midden in de regen ontdek je soms ook wel wat dingen die je anders niet had gezien.

En als je dan binnen rondloopt ervaar je nu extra de mooie details. Na het plaatsen van de stoelen en even een trapje als lezenaar en weer wat kartonnen dozen als altaar, begin je een idee te krijgen hoe het wordt. Ook maar even voor het gevoel het parochiezaaltje ingericht en de mooie lampen opgehangen.

Bestaat er toeval? Van 1997 tot 2007 was er een kraakpand in Groningen met de naam Op drift. Het lag in een zijstraatje van de Spilsluizen, en op de Spilsluizen is een daklozencentrum gevestigd waar de parochie Groningen van 2003 tot 2005 haar diensten hield.

Dakloos en op drift, de parochie weet ervan mee te praten. Van de ene tijdelijke haven naar de andere. De zolderkapel op de singel, de Merwedestraat, de Mamréhoeve in Beijum, het daklozencentrum, het kerkje in Engelbert. Dan waren er nog wat tussenstations: de Lutherse kerk in de Haddingestraat, waar we een Paaswake hielden en waar pastoor Annemieke tot diaken gewijd werd, de Sint Franciscuskerk aan de Zaagmuldersweg, waar pastoor Victor tot diaken gewijd werd, de kerk in Oosterwolde, waar kerstnachtdiensten plaatsvonden, de kerk in Middelbert, waar we enkele diensten hielden toen het kerkje in Engelbert opgeknapt werd, maar die ongeschikt bleek voor onze diensten, de kerk in de Witte de Withstraat oude stijl, waar we vervolgens naar uitweken.

In de Witte de Withstraat was de parochie al eens eerder geweest, in de jaren zeventig, toen oud-katholieke priesters er soms diensten leidden van de Katholiek Apostolische Kerk en van hun parochianen verwachtten dat ze megingen. Bij dat alles ging de parochie ook nog vaak "de boer op": parochie-uitstapjes werden vaak gecombineerd met een dienst ergens in de provincie Groningen.

Het DING van Groningen

Neem uw tent op, ga op reis. Het was iedere keer weer: inpakken en wegwezen. In De Oud-Katholiek van juni 2011 verscheen in de rubriek Even kijken bij... een artikeltje over de parochie Groningen. In combinatie met deze rubriek verschijnt

er altijd op de website een foto van een voorwerp uit de parochie met de titel: Het DING van.....De keuze van "het ding" was voor ons niet moeilijk: natuurlijk een koffer. Niet alleen vanwege de vele verhuizingen, maar ook omdat in het kerkje in Engelbert koffers een belangrijke rol speelden. We huurden de kerk, enkele vaste meubelstukken mochten blijven staan, maar andere tekenen van onze aanwezigheid dienden na de dienst verwijderd te worden. Vandaar de koffers. Die werden gestald op de orgelgalerij. De koster van de zondag was anderhalf uur van te voren aanwezig, haalde de koffers en andere voorwerpen naar beneden en richtte de kerk in. En na afloop, terwijl er door de andere parochianen koffie gedronken werd, sleepte hij of zij de boel weer terug.

Er hebben verschillende mensen als koster dienst gedaan, maar de laatste jaren traden vooral Eddy Ufkes en Gabriëlle Hooimeijer als zodanig op. De laatste trouw gevolgd door haar hond. Maar nu hebben we onze definitieve bestemming gevonden in de verbouwde kerk in de Witte de Withstraat. De koffers kunnen naar de rommelmarkt. Of zullen we ze voor de zekerheid toch nog maar bewaren?

Adrie Paasen

Herinneringen uit de parochie

Wat zal ik het meest missen aan Engelbert is de ligging van de kerk met het mooie oude kerkhofje erom heen en het zonlicht door de prachtige ramen tijdens de dienst en het geluid van de kerkklokken. Verder de totale uitstraling van rust en de fijne vieringen die we hier met elkaar hebben gehad. Ik ben gewoon een beetje gaan houden van dit plekje, voelde me hier thuis. De vieringen hier hebben mij vaak geholpen als ik het moeilijk had.

Het lijkt me fijn om nu te ontdekken of ik me ook emotioneel thuis kan voelen op deze nieuwe kerkplek. De verhuizing naar Engelbert is mij het meest bijgebleven, dat voelde direct goed, de beste herinneringen heb ik dan ook aan Engelbert.

Lieve groet, Stenny

In de periode, dat mijn man(Piet) en ik (Joke) in Bellingwolde woonden waren wij lid van de parochie van Sint Martinus te Groningen. Wij hebben in die periode drie verschillende kerken meegemaakt. De eerste kerk was in Groningen zelf en die huurden wij van de Rooms-Katholieke kerk (bijgenaamd De Boerderij) Op een gegeven moment kreeg de parochie te horen, dat de kerk verkocht werd en wij dus een ander onderkomen moesten zoeken. De samenwerking met de RK pastoor was heel goed. De laatste dienst in deze kerk hebben wij dan ook samen gevierd. Daarna gingen wij naar het daklozen centrum. Het was een kale ruimte. In overleg met de RK-kerk mochten wij de stoelen meenemen naar het daklozen centrum. Mijn man heeft met andere parochianen het zaaltje helemaal opgeknapt, zodat het een beetje met andere lukte in eerste instantie niet. Iedere keer als de gloeilamp er inging knapte de lamp. Na met veel moeite de bedrading in orde gemaakt te hebben lukte het uiteindelijk en bleven de lampen heel. Het was tevens een stiltecentrum, waar gekleurde plaketten hingen waar de namen van overleden daklozen op vermeld waren. Ook daar was samenwerking prima. Er waren toch mensen die deze plek niet ideaal vonden en dus zochten wij naar een andere mogelijkheid en dat werd toen het kerkje in Engelbert. Toen moesten wij weer onze spullen naar de zolder brengen en iedere dienst weer naar beneden om alles weer klaar te maken voor de eredienst. Het was iedere keer een heel gesleep. Hoewel wij alles bij elkaar prettige jaren in Bellingwolde/Groningen gehad hebben, ben ik na het overlijden van mijn man op 22 mei 2005 een jaar erna verhuisd naar Doesburg en hoor nu dus tot de parochie Arnhem.

Ik wens de parochie binnenkort het allerbeste in de zo goed als "nieuwe" kerk in de Witte de Withstraat .

Hartelijke groet, Joke Lagas-de Vries

Vieringen

De parochie houdt tot eind augustus elk weekend van de 2e en 4e zondag van de maand haar vieringen. Op zaterdag is dat om 19.00u in Leeuwarden en op zondag om 11.00u in Engelbert/Groningen tenzij anders aangegeven.

De vieringen in Engelbert worden gehouden in de Dorpskerk aan de Engelberterweg 41. Engelbert is bereikbaar met buslijn 78 richting Siddeburen vanaf station Groningen (9.50u). Uitstappen bij halte Sportveld.

De vieringen in Groningen worden gehouden in de parochiekerk aan de Witte de Withstraat 2 te Groningen. Dit is ca. 10 minuten lopen van station Groningen. Op zondag is er vrij parkeren in de straat. Ook is parkeergarage Westerhaven om de hoek.

De vieringen in Leeuwarden worden gehouden in de Lutherse Kerk, Nieuwe Oosterstraat 28-30, 8911 KN Leeuwarden. De kerk is op loopafstand van het station.

DSG = Dienst van Schrift en gebed
EV = Eucharistieviering

Let op! Vanaf september zijn de vieringen op de 1e en 3e zondag van de maand!

De eerstvolgende vieringen zijn op:

29-05-2014 (Ambt Delden)

Hemelvaart tijdens de voorjaarsconventie van het CWN, opgave bij www.cwn-cwj.nl

07-06-2014 (Leeuwarden)

Pinksteren, EV; Kleur: Rood
Lezingen: Lectionarium blz. 139: Ezechiël 11, 17-20; Handelingen 2, 1-11; Johannes 14, 23-29

08-06-2014 (Engelbert en Groningen)

Pinksteren, EV; Kleur: Rood
Lezingen: Lectionarium blz. 139: Ezechiël 11, 17-20; Handelingen 2, 1-11; Johannes 14, 23-29

De woorddienst is in Engelbert, waarna we overgaan naar Groningen

21-06-2014 (Leeuwarden)

7e zondag na Pinksteren, EV; Kleur: Groen
Lezingen: Lectionarium blz. 157: Jeremia 20, 7-13; Romeinen 5, 15-19; Matteüs 10, 16-33

22-06-2014 (Groningen)

7e zondag na Pinksteren, EV; Kleur: Wit (ivm een huwelijk)
Lezingen: Lectionarium blz. 157: Jeremia 20, 7-13; Romeinen 5, 15-19; Matteüs 10, 16-33

12-07-2014 (Leeuwarden)

10e zondag na Pinksteren, EV; Kleur: Groen
Lezingen: Lectionarium blz. 163: Jesaja 55, 6-13; Romeinen 7, 21 - 8, 6; Matteüs 13, 1-23

13-07-2014 (Groningen)

10e zondag na Pinksteren, EV; Kleur: Groen
Lezingen: Lectionarium blz. 163: Jesaja 55, 6-13; Romeinen 7, 21 - 8, 6; Matteüs 13, 1-23

Agenda

02-06-2014

Gespreksgroep in Leeuwarden

24-06-2014

19.30u Meditatiegroep in kerk Groningen

12-07-2014 t/m 03-08-2014

vakantie pastoor

In hoeverre kan het kerkgebouw en het kerkinterieur belangrijk voor een parochiaan zijn?

Dit is een vraag die ik mezelf stel, enkele dagen voor het definitieve afscheid van het kerkgebouw in Engelbert. Van deze oude kerk – het prachtige gebouw blijft overigens gelukkig bestaan – zal ik niet alleen de sterke spirituele uitstraling van de klassieke kerkarchitectuur missen, maar ook de mystiek van de spirituele ervaring van voorbije generaties en anonieme individuen, die tijdens de diensten tussen de muren verbleven. Van sommigen zijn nog de sporen aanwezig.....onder onze voeten. De namen, de datums van geboorte en dood, tezamen met de vermelding dat zij nu in de rust verblijven. Ik geloof dat dat waar kan zijn. Deze mensen, van hogere statuur, volwassenen, maar ook kinderen, houden voor altijd hun namen. Ik neem afscheid,

ook van hen.

Het afscheid van de Engelbertse kerk betekent voor mij ook een afscheid van iets wat één geheel vormde met de dienst, de....wandeling....tocht? Ik weet niet welk woord past. Lopen naar de kerk, vijf kilometer, door alle vier de seizoenen, en op tijd te komen, na de wonderen van de (restanten) van de echte natuur aanschouwd te hebben, dat vormde voor mij één geheel met de dienst. De medeparochianen stelden vaak vragen: Waarom? Hoe lang? Ben je niet moe? Mijn antwoord was altijd hetzelfde: het is alleen maar een groot plezier om deze route naar de kerk te beleven.

Nu moet ik schrijven: dat WAS een groot plezier.

Joanna Paszkiewicz

Carla van der Burg
Uitvaartverzorging

www.carlavanderburg.nl
Telefoon 050 3186636

*Samen.
Zorgvuldig.
Passend.*

Elk afscheid is het begin van een herinnering

Niets is zo moeilijk als afscheid nemen van een geliefd persoon.
Het is een proces vol verdriet, machteloosheid en onzekerheden.
Daarom is mijn uitvaartverzorging gebaseerd op persoonlijke aandacht.

Klaar staan voor nabestaanden zolang het nodig is.
Luisteren naar herinneringen.
Emoties een plaats geven.

Tijd bieden om in alle rust een keuze te maken.
Alleen dan ontstaat een uitvaart met een persoonlijk karakter.
Een begrafenis of crematie die echt in het teken staat van de overledene en recht doet aan de emoties van de achterblijvers.

Caroline de Widt

De Pol 9, 9321 VA Peize
www.vlinderuitvaartverzorging.nl

050-5035453

Retouradres:
Witte de Withstraat 2A
9726 EC Groningen

Port Betaald

